

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΗ ΜΕΡΕΣΚΟΒΣΚΗ

Σ' ένα από τα εφημερίδια του Μιλάνου ήταν χτισμένο ένα μικρό ετοιμόροπο σπίτι, με μία ψηλή μαύρη καμινάδα που κάπνιζε μέρα και νύχτα. Το σπίτι αυτό άνηκε σε μία γοργά μαμμή, τη μόνη Σιδωνία, η οποία είχε νοικιάσει το άπάνω πάτωμα σ' έναν αλχημιστή, το Γαλεόττο Σακροπόσκο. Ή ίδια καθόταν στο ισόγειο με την Κασσάνδρα, την κόρη του Λουίτζι του πραγματευτή, αδελφού του αλχημιστή και περιήχητου βιβλίστη. Ο Λουίτζι αυτός γυροδότης άδίστακτα στην Ελλάδα, στα νησιά του Αρχιπελάγους, στη Σορία, τη Μικρασία και την Αιγύπτο, αγοράζοντας από παντού διάφορες άρχαιότητες. Άρχαία ελληνικά άγάλματα, παλαιά χειρόγραφα ελληνικών συγγραφέων, δακτυλιόλιθους και μαρμάρινες πλάκες με διάφορες επιγραφές. Όλη την περιουσία του την είχε σκαταλήσει στο εμπόριο αυτό. Και όταν τον ρωτούσαν για ποιά λόγια αλοθάνονταν τόσο άγαπητή για την άρχαία Ελλάδα, ο Λουίτζι έδινε πάντα τη ίδια απάντηση:

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΜΑΓΙΣΣΑΣ

— Ήθελα ν' άναστήσω τους Θεούς της! Μία φορά, σ' ένα ταξίδι που είχε κάνει στην Πελοπόννησο, κοντά στα έρημα έρειπια της Λακεδαιμόνος, στα περίχωρα του Μιστρέϊ, συνάντησε μία ώρασιτάτη νέα, που έμοιαζε με έρχαίο ελληνικό άγαλμα. Ήταν η κόρη ενός φτωχού διάκου. Ο Λουίτζι την άγάπησε, την παντρεύτηκε και την πήρε μαζί του στην Ίταλία, στο Μιλάνο. Και όταν άποχτησε μία κόρη από το γάμο αυτό, της έδωσε τ' όνομα της Κασσάνδρας, της αιχμαλώτου του Άγαμέμνονος και της τραγικής ηρώιδος του Αισχύλου.

Ύστερα δυο από λίγον καιρό αναγκάστηκε να ξαναφύγει για καινούργιο ταξίδι. Τη φίλαξη και την άνατροφή της κόρης του την ανέθεσε τότε στο φιλόσοφο Χαλκοκονδύλη ένα σοφό Έλληνα που τον είχε γνωρίσει στην Κωνσταντινούπολη και ό οποίος βρισκόταν τότε στο Μιλάνο προσκαλεσμένος από τους δούκας Σφορτζα. Κ' έτσι, η μικρή Κασσάνδρα μεγάλωσε μέσα στο σπίτι του Χαλκοκονδύλη, χωρίς όμως να καταλαβαίνει άπ' τίς φιλοσοφικές θεωρίες που άκουγε να συζητούν καθημερινώς τριγύρω της.

Πέρασαν κάμποσα χρόνια. Μία μέρα ο Λουίτζι τον οποίο τ' πάθος του για τ' άρχαία αντικείμενα τον είχε κάνει πάμπτοχο, πέθανε από τυφοειδή πυρετό, μες στην καλύβα ενός τσοπάνη, κοντά στα έρειπια ενός φοινικικού ναού, που τον είχε ανακαλύψει μόνος του. Την άποχη άκριβώς έκρινε, ό αλχημιστής Γαλεόττος Σακροπόσκο — ό οποίος ταξίδευε χρόνια όλοκληρα από χώρα σε χώρα, ζητώντας να βρη τό μυθικό της φιλοσοφικής λίθου — γύρισε στο Μιλάνο, για να έγκατασταθή τελειωτικά εκεί. Όταν έμαθε τό θάνατο του αδελφού του, πήρε την σάνδρα, από τό σπίτι του Χαλκοκονδύλη κ' έκατσαν μαζί στην γοργά Σιδωνία, όπως είπαμε στην άρχή της ιστορίας μας.

Ή Κασσάνδρα είχε γνωριστεί στο σπίτι του Χαλκοκονδύλη με τον νεαρό ζωγράφο Τζιοβάννι Μπελετράφο, μαθητή του μεγάλου Λεονάρδου ντά Βίντσι. Ή αλχημιστική ώμορφιά της τον είχε τραβήξει και σαγηνώσει άπο την πρώτη στιγμή που την είδε. Είχε άκούσει πολλούς να του λένε ότι η ώρασιτάτη αυτή κόρη ήτανε μάγισσα, με δέν έδινε σημασία στα λόγια τους, επειδή τον θάμπωνε ή λάμψη του προσώπου της Κασσάνδρας.

Ή Κασσάνδρα δέν άργησε ν' άγαπήση κ' αυτή τον ώμορφο Τζιοβάννι. Και, κάθε βράδυ, ό Μπελετράφο, άφου τελείωνε την δουλειά του στο έργοστήριο του Λεονάρδου ντά Βίντσι, πήγαινε και άντάμωνε την Κασσάνδρα στο μικρό λόφο που ύψωνότανε κοντά στο σπίτι της γοργής Σιδωνίας,

“Ένα βράδυ που έμειναν και πάλι οι δύο νέοι...”

πάνω από ένα μικρό ποταμάκι με άσπριμένα νερά. Ένα τέτοιο βράδυ, που έμειναν και πάλι οι δύο νέοι, η Κασσάνδρα είχε έαφρική, τεττώνοντας τεμπέλικα τα χέρια της:

— Τι πλήξη είναι αυτή!... Όλες ή μέρες είναι όμοιες ή μια με την άλλην, χωρίς καμιά άλλαγη, χωρίς κανένα άτροπο. Βορέθηκα πειά να βλέπω τό χαμηλό αυτό σπίτι της Σιδωνίας, βαρέθηκα πειά να βλέπω τό θείο μου, τό Γαλεόττο Σακροπόσκο, να ψάχνη χρόνια όλοκληρα να βρη τη φιλοσοφική λίθο, χωρίς να

βρίσκη τίποτα!... Τι μόνотонη, τι σκληρή που είναι ή ζωή!... Άδρες φίλες, με πιάνει μία άπέραντη άπελπισία... Δέν έβρω τι να κάνω για να ξεσκασώ, για να βγάλω από τό στήθος μου τον ανύποφο έφιόλη που με πιέζει...

— Ναι, σε καταλαβαίνω, της άποκρίθηκε ό Τζιοβάννι, πίνοντας τό χέρι της. Έρχονται ώρες που αισθάνομαι κ' έγω την ίδια πλήξη. Μά ό Φρά Βενεδέττο, ό έξαιουτός ζωγράφος, μου είπε πως αυτός είναι πειρασμός του Σατανά... Μου έμαθε μάλιστα κ' ένα έρχει κατά του διαβόλου... Ήθελεις να σου τό πώ;

— Όχι, ψιθύρισε ή νέα κουνώντας τό κεφάλι της. Όχι!... Τόν άγαπώ τό διάβολο—συνέχει χαμηλόφωνα—τόν άγαπώ... νά! όπας άγαπώ και σενα!... και είμαι πρόθυμη να κάνω ό,τι και νάσαι για να τον κρατήσω κοντά μου, κ' όχι να τον διάσω μακριά μου, όπας μου συμβουλευείς έσύ!...

— Παναγία Παρθένα! έκραύαγσε τότε άπελπισμένος ό Τζιοβάννι. Μά τι είναι αυτά που λές, Κασσάνδρα; Δέν καταλαβαίνεις ότι ό διάβολος σ' έτύλιξε στα δίχτυα του, για να σε παρασύρη στην καταστροφή!...

— Ό διάβολος μάς κυβερνά όλους! του ψιθύρισε ή Κασσάνδρα... Και σενα άκομα σε κατέχει ό διάβολος! Γι' αυτό άφηρες τό δασύλο σου, τό θεοφοβούμενο ζωγράφο Φρά Βενεδέττο και πήγες στο έργοστήριο του Λεονάρδου ντά Βίντσι, του άδέου αυτού που θέλει να κνή τον άνθρωπο να πιστά στον άέρα (*) όπας πεταίμε κ' έμεις όδους πηγαινουμε στα Σάββατα μας... Ναι, είπα έμεις, γιατί θά τό έδρες βέβαια πως είμαι κ' έγω μάγισσα... Και όμως με άγαπάς, και δέν μπορείς να κνής μέρα χωρίς να με δής! Πώς τό έξηγείς αυτό;

— Σε άγαπώ! της είπε με πάθος ό Τζιοβάννι.

— Κ' έγω σε άγαπώ! του άποκρίθηκε μελαγχολικά ή Κασσάνδρα. Μά δέν μπορείς να πιστεύω και να λατρεύω τό διάβολο.

Πήρσισε τό πρόσωπό της κοντά στο δικό του και τον κούταξε βαθειά στα μάτια. Έκείνη τη στιγμή, μία άστραπη φώτισε τό πρόσωπό της, που ήταν ύπερβολικά χλωμό.

— Είναι λοιπόν σ' άλήθεια μάγισσα!... άναρωτήθηκε με τρόμο ό Τζιοβάννι...

Τη στιγμή έκείνη ή Κασσάνδρα σηκώθηκε.

— Είναι ώρα, είπε, να γυρίσω στο σπίτι, γιατί θά με περιμένη ό θεός να φάμε... Μην είσαι θυμωμένος μαζί μου, άγαπητέ μου, έξακολουθήσε βλέποντας τό περίλυπο ύφος του φίλου της. Δέν κρείπει να ξεγκνάς πως ει κ' αν συμβη έγω θά εξακολουθώ να σ' άγαπώ!

Τόν φίλος κ' έφυγε, τραβώντας για τό σπίτι της.

Ό Τζιοβάννι την παρακολούθησε κάμποσο βαθειά λυπημένος. Ύστερα, άνασταίνας πονεμένα και

(*) Ό μεγάλος ζωγράφος Λεονάρδους ντά Βίντσι—πνευμα άνήσυχος και πολυσχιδές—είχε έφευγει πρώτος μία περτιική μηχανή, βασιζόμενος σε παρατηρήσεις πάνω στα πουλιά.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

E. M.

Φυσιογνωμία πού φωτίζεται από ωραιότατα λαμπροπράσινα μάτια. Ὁβάλ πρόσωπο πού υπενθυμίζει τις θαμποπράσινες Ρέινολντς...

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Κατ' αὐτὰς πληθώρα χορῶν, μπριτζ, μαστίχες, ἢ μία δεξίωσις διαδέχεται τὴν ἄλλην.

— Τὴν παρελθούσαν Πέμπτην, χορευτικὴ μαστίχα παρὰ τῆ δεσποινίδι Μπεμπέλα Μηταράκη...

Μεταξὺ τῶν κεκλημένων: Κύριος καὶ κ. Κυριάκου Βενιζέλου, Δις Φραντζῆ, Δις Βουρλούμη, κ. καὶ κ. Κ. Ἰσαϊλῶφ, κ. καὶ κ. Ἀφεντοῦλη, Δις Ψιακῆ, κ. κ. Κρίνου, κ. καὶ κ. Πετροκοκίνου, Δις Ἄννα Πετιμεζῆ, κ. Λιβιεράττου, κ. Ἐλένη Νεργεπόντη, κ. Βάτη, Δις Θεοχάρη, κ. καὶ κ. Φωτιάδη, Δίδες Λοβέρδου, Δις Ἀβέρωφ, κ. καὶ κ. Π. Μπέμπη, κ. καὶ κ. Ἄλ. Πετσάλη, κ. καὶ κ. Παντελίδη, Δις Ἀλίην Μπέμπη, κ. καὶ κ. Κ. Ἡλιάσκου, κ. καὶ κ. Σκουζέ, Δις Διπλαρῆκου, Δις Σακορράφου κ. καὶ κ. Μ. Μακκά, κ. καὶ κ. Κοσμαδοπούλου, Δις Χατζῆ—Ἀργύρη, κ. καὶ κ. Μιχαλοπούλου, κ. καὶ κ. Μεταξῆ καὶ οἱ κ. κ. Λέων Μακκάς, Ἀθ. Πετσάλης, Γ. Λεωνίδας, Φωτιάδης, Ἀναστασιάδης.

— Ὡραῖε; ἐμφανίσεις κ. Ἀπέρρη με ἄσπρη καὶ μύρη τουαλέτα, κ. Π. Μπέμπη με μαῦρο σατέν, κ. Μ. Μακκά κομψὴν μαῦρο σύντολον, κ. Ι. Κυριακοῦ με βελούδο ἐμπριμὲ ἀσπρόμαυρο, Δις Μ. Μιταυτοῦ με ἐμπριμὲ κόκκινο καὶ μαῦρο, Δις Φιλικοῦ με μύρη δαντέλλα, Δις Ἀλεξάνδρα Παπαδοπούλου με πράσινα, Δις Κάππρη με κόκκινα, Δις Χ. Κέντρου σύντολον μπέζ, Δις Κ. Λεκατσά με μαῦρο ταρτί, Δις Π. Ἀναστασιάδη με μπλε σιέλ, Δις Μ. Ἀξελού.

— Ἐπίσης παρευρέθησαν κ. καὶ κ. Ροδοκανάκη, κ. καὶ κ. Μαλαμιδῆ, κ. καὶ κ. Γ. Σκουζέ, κ. Σκαραμαγκᾶ, κ. καὶ κ. Α. Πετσάλη, κ. καὶ κ. Μπακοπούλου, κ. καὶ κ. Καρόλου, κ. καὶ κ. Στ. Παντελίδη, κ. καὶ κ. Στ. Φωτιάδη.

— Καὶ αἱ Δεσποινίδες Μαρία Δ. Λοβέρδου, Ταχυτζῆ, Ἄλ. Βεζανῆ, Μαλαμιδῆ, Ρικάκη, Δ. Βουρλούμη, Μπραλλιόν, Φραντζῆ, Νινέττα Ἀβέρωφ, κ.ᾶ.

— Καὶ οἱ κ. κ. Καλλιγᾶς, Νεόφυτος, Σαυρόπουλος, Ράλλης, Λιτότουλος, Μεσσηνέτης, Πετρίτση, Ἐμμανουήλ, Μπαλατζῆς, Πολυγύνης, Ραζέλος, Βεζανῆς, Ἀλεξανδρόπουλος, Ἀγαθοκλής, Ἀμποῦ, Καρυδιάς, Λάμπρος, Μπενάκης, Κ. καὶ Δ. Κασσαβέτη, Πετσάλης, Δ. Μακκάς, Μαντζούνης, Ἀβέρωφ κ. ᾶ.

— Ἐπεκράτησεν ἀπερίγραπτο «ἀντραϊν» μέχρι 3ης πρωϊνῆς. Ἡ ὀρχήστρα ὑπὸ τὸν Κέρκ, θαυμάσια ἐχορεύθη με «Φαραντόλ» καὶ ἀμέτρητα ζευγάρια πού χόρευαν πέρασαν ἀπ' ὅλα τὰ σαλόνια. Ἐπηκολούθησαν καντάδες ἑλληνικῶν τραγουδιῶν.

Διάβολος ὄρχισε νὰ οὐρλιάξη ἀπὸ τὸν πόνο.. Κρατοῦσε ἀκόμα τὴν Κασσάνδρα στὴν ἀγκυλιὰ του, μὰ χοροπηδοῦσε ἀπὸ τὴ μανία του, σὺν νὰ κρατοῦσε τίμο ξύλο στὰ χέρια του. Τὰ μῦτια του πετοῦσαν ἀστραπῆς καὶ ἀπὸ τὸ στόμα του ἔτρεχε κόκκινος ἀφρός!

Ἡ Κασσάνδρα τοῦ ἔκαιε τὰ χέρια, ἐπειδὴ ἐκείνη τῆ στιγμή τὴν εἶχε καθαγάσει τὸ πιὸ ἄγνὸ ἀπ' ὅλα τὰ συναισθήματα τοῦ Χριστιανοῦ: ἡ συμπόνεση!...

Καὶ μὴ μπορῶντας πεῖ νὰ τὴν κρατήσῃ ἄλλο σιὰ χέρια του, τῆ σήκωσε ψηλά καὶ τὴν πέταξε μ' ὄση δύναμη εἶχε...

...Καὶ ὁ Τζιοβάννι, πού καθότανε ἀκόμα στὸν ἐξώστη, εἶδε ξαφνικὰ τὴν Κασσάνδρα νὰ πέφτῃ, μπρὸς στὸ σπιτί, ἀπὸ τὸν οὐρανό, καὶ νὰ τοακίξῃ τὰ κόκκαλά της, πάνα σις πέτρες τοῦ δρόμου, πού ἐβάφηκαν ἀπὸ τὸ αἷμα της...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΕΡΕΣΚΟΒΣΚΥ

"ΜΠΟΥΚΕΤΟ," ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΗΝ ΦΙΛΑΡΧΙΚΗΝ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΝ ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΔΟΡΙΩΝ ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 52-08) ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,"

— Τὸ παρελθὸν Σάββατον δεξίωσις παρὰ τῷ κ. Ἀθ. Φίλων εἰς τὸ Πιτ-Παλαί. — Παντοῦ γκροῦπ ἀπὸ κομψὲς κυρίες καὶ Δεσποινίδες. — Αἰθουσαὶ διακοσμημέναι με ἀμυγδαλιές. Τρεῖς προσήλκυεν χορευτὰς σὲ μιὰ ὥραα αἰθουσα.

— Προφαντὲς ὅσο καὶ ὥραϊα ἐμφανίσεις ἢ κ. Λίλιαν Ράλλη—τὸ γένος Πρίγγου— με μαῦρο βελούδινο φόρεμα ἀμυδρῶς φωτισμένο με λευκὴ δαντέλλα «Μιλάν» καὶ ἢ κ. Κοντοσταύλου με μύρη τουαλέτα. — Παρευρέθησαν αἱ κ. κ. Μολδοβάνη, κ. Μαξίμου, Ἡλ. Ἡλιάσκου, κ. καὶ κ. Δ. Ρούφου, κ. καὶ κ. Μαλαμιδῆ, κ. καὶ κ. Πετρίδη, κ. καὶ κ. Ἀκριβοῦ, ἢ κ. Ἐσμε Μεταξῆ, ἢ κ. Φάφη Γ. Μεταξῆ, κ. καὶ κ. Δ. Λοβέρδου, κ. καὶ κ. Στ. Φωτιάδη, κ. καὶ κ. Π. Κανάκη, κ. καὶ κ. Θ. Φωτιάδη, κ. καὶ κ. Μπακοπούλου, ἢ κ. Σ. Πετρίτση, ἢ κ. Α. Λαδοπούλου, ἢ κ. Πρίγγου, κ. καὶ κ. Π. Μπέμπη, ἢ κ. Σοφία Καυᾶρα, κ. καὶ κ. Ὑψηλάντη, ἢ κ. Μ. Σκαραμαγκᾶ, κ. καὶ κ. Δημαρᾶ, κ. καὶ κ. Καρέλλα.

ΔΗΛΩΣΙΣ Πρὸς τοὺς ἐν Βελγικῷ Κόγκῳ ἀναγνώστας καὶ συνδρομητὰς μῆς.

Ἡ Διεύθυνσις τῶν περιοδικῶν μας «Μπουκέτο» καὶ «Οἰκογένεια» ἀνέθεσε τὴν ἀντιπροσωπεΐαν καθ' ἅπαν τὸ Βελγικὸν Κόγκον (Ἀφρικῆς) εἰς τὸν κ. Γεώργιον Ἀντωνιάδην, ἐν Elisabethville, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνέθεσε τὴν ἐγγραφὴν συνδρομητῶν εἰς τὰ περιοδικὰ μας καὶ εἰσπραξίν τῶν συνδρομῶν.

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΤΟΥ ΣΙΚΑΓΟΥ Ἡ Ἑλληνικὴ Παροικία τοῦ Σικάγου ἐκυκλοφόρησεν εἰς πολυτελεῆ καὶ πλουσίαν ἐκδοσίν «Πανηγυρικὸν Λεύκωμα τοῦ 1929» κυκλοφορῆσεν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς μεγάλῃς χοροεσπερίδος τὴν ὁποῖαν ἔδωκε ἡ παροικία ὑπὲρ τοῦ ἐν Σικάγῳ ναοῦ καὶ σχολείου «Ἅγιος Βισσίλειος».

Εἰς τὸ «Λεύκωμα» αὐτὸ συνεργάζονται οἱ διαπρεπέστεροι τῶν Ἑλλήνων λογοτεχνῶν, στολιζέται δὲ με ὥραϊας εἰκόνας.

Ἐκυκλοφόρησε εἰς θαυμασίαν ἐκδοσίν νέα Ἱερὰ Σύνοψις τῆς Ἑταιρείας Ἰωάν. Σκουτερόπουλος—Π. Διαλησημᾶς καὶ Σα. Ἐπιμηλεΐα τοῦ Ἐφημερίου Κσθηγητοῦ κ. Ποταμιάνου, περιέχουσα ἐκτὸς τῆς συνήθους ὕλης πλῆθος μεγαλυνοῦτων, Κυριακοδρομίων κλπ. Ἀπαραίτητος διὰ τὰς οἰκογενεῖς καὶ ἰδίως κατὰ τὰς ἁγίας ἡμέρας τῶν Παθῶν τοῦ Σπηῆρος. Εὐρίσκεται εἰς ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα Ἀθηνῶν καὶ Ἐπαρχιῶν.

Σὲ 36 σελίδες, γεμάτες ἐκλεκτὰ περιεχόμενα, κυκλοφορεῖ αὐριον Η "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ" Η Μοναδικὸ ἀπόκρημα γιὰ κάθε φιλαναγνώστη, μοναδικὸ ἐντρυφήμα γιὰ μικροὺς καὶ μεγάλους ΤΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ ΜΑΣ Τὸ σημερινὸ μας ἐξώφυλλο εἶνε ἔργο τῆς Ρωσίδος ζωγράφου Ἑλενας Ἀντρέγεβνας Κισέλοβα. Φέρει τὸν τίτλο «Ρωσίδες χωρικά».